

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/34/2018
Identifikačné číslo spisu:	1312200671
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1312200671.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O.. A.. P. W., bývajúcej v I., F. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Cibikom, so sídlom v Bratislave, Tomášikova 4, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Okresný úrad Bratislava, so sídlom v Bratislave, Tomášikova 46, o určenie dediča, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11 C 9/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. júna 2016 sp. zn. 3 Co 177/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. decembra 2012 č. k. 11 C 9/2012-103 výrokom I. určil, že pôvodná žalobkyňa W. S., narodená XX. O. XXXX, je dedičkou po poručiťovi F. I., ktorý zomrel XX. E. XXXX a výrokom II. žalovanej uložil povinnosť nahradiť (pôvodnej) žalobkyni trovy konania vo výške 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu 20. januára 2012 sa pôvodná žalobkyňa domáhala určenia, že je dedičkou po poručiťovi F. I. na základe toho, že s ním žila najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou v spoločnej domácnosti ako druh a družka a z toho dôvodu sa starala o spoločnú domácnosť, uhrádzala náklady na bývanie, vykonávala domáce práce, zabezpečovala stravu. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa nemusí preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko na podanie takéhoto návrhu bola odkázaná v konaní o prejednanie dedičstva. Dôvodil, že skutočnosť, že pôvodná žalobkyňa viedla s F. I. spoločnú domácnosť, bola preukázaná aj výsluchom svedkov ako i zriadením jednej domácnosti prepojením bytov. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 a § 151 ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. júna 2016 sp. zn. 3 Co 177/2013-185 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že I. návrh na určenie, že W. S., nar. XX. O. XXXX, zomr. X. E. XXXX, je dedičkou po poručiťovi F. I., nar. X. S. XXXX, zomr. XX. E. XXXX, zamietol a II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie

odôvodnil právne ustanovením § 115 a § 475 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že po zopakovaní dokazovania výsluchom svedkov mal preukázané, že tvrdená skutočnosť, že pôvodná žalobkyňa W. S. žila s poručiteľom F. I. najmenej po dobu jedného roka pred jeho smrťou v spoločnej domácnosti a z tohto dôvodu sa starala o spoločnú domácnosť, nebola preukázaná. Pri hodnotení pravdivosti a vierohodnosti svedeckých výpovedí C. W.B. a O. W. vychádzal z toho, aký je ich vzťah k aktuálnej aj pôvodnej žalobkyni a aký je ich vzťah k prejednávanej veci, zohľadnil nedostatky a rozpory v ich výpovediach a zistil, že nebolo možné ustáliť, že v prípade pôvodnej žalobkyne a poručiteľa F. I. išlo o spotrebné spoločenstvo trvalej povahy, v ktorom dochádzalo k ich spoločnému hospodáreniu s ich príjmami po dobu najmenej jedného roka pred poručiteľovou smrťou. Listinný dôkaz - ústrižky o predpise SIPO nepovažoval za dôkaz o tom, že ich platila pôvodná žalobkyňa a peňažný zostatok 100,- Sk na vkladnej knižke poručiteľa vyhodnotil ako dôkaz bez akejkoľvek relevancie vo vzťahu k rozhodujúcim skutočnostiam potrebným na posúdenie uplatneného nároku. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1, § 224 ods. 1 a 2 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). V dovolaní uviedla, že ho podáva podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dôvodila, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne aj právne nesprávne a odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietala, že odvolací súd pristúpil len k zopakovaniu dôkazov, pričom opomenul doplniť dokazovanie vykonaním dôkazov, ktoré žalobkyňa navrhla už pred súdom prvej inštancie, a to obhliadku bytu poručiteľa, výsluch dodávateľa stavebných úprav rozdelenia bytu, výsluch žalovanej. Dodala, že odvolací súd nevyhodnotil výpoveď žalobkyne pred súdom prvej inštancie a ani výsluch odvolacím súdom. Poukázala na nedostatok odôvodnenia, ktorý spolu s tzv. opomenutými dôkazmi zakladá vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 114/08. Dodala, že žalovaná v konaní nepredložila jediný relevantný dôkaz a v stave dôkaznej núdze žalovanej postupoval odvolací súd v zhode so záujmom žalovanej a to tým, že sa zjavne bezdôvodne zamerl skôr na vyhľadávanie pochybností v dôkazoch žalobkyne ako na zistenie objektívneho stavu. Zdôraznila, že ušlo odbornej pozornosti odvolacieho súdu, že najpodstatnejším dôkazom je zápisnica o predbežnom vyšetrení spísaná vyslúchajúcim notárom A. A. D. zo dňa 15. februára 1999, v ktorej sa uvádza, že poručiteľ F. I. býval u družky W. S.. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 29. septembra 2015 sp. zn. 4 MCdo 12/2014. V prípade spochybňovania najpodstatnejšieho dôkazu prešlo dôkazné bremeno na žalovanú, ktorá ho neuniesla, v tomto kontexte poukázala na rozsudok najvyššieho súdu z 24. februára 2010 sp. zn. 5 Cdo 71/2008. Odvolací súd najpodstatnejší dôkaz vyhodnotil bez súvislosti s inými dôkazmi a svoje závery riadne nezdôvodnil, čím svojvoľne porušil zásadu predvídateľnosti a právnej istoty, v tomto kontexte poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2009 sp. zn. I. ÚS 52/09. Dodala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom poukázala na rozhodnutie Rc 5Co 54/67, ktoré vykladá pojem spoločnej domácnosti. Opakovane poukázala na dôkazy majúce preukázať vedenie spoločnej domácnosti W. S. a F. I. najmenej po dobu jedného roka pred smrťou poručiteľa. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil a určil, že W. S. je dedičkou po poručiteľovi F. I..

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že podľa jej názoru rozsudok odvolacieho súdu vychádza z náležite zisteného stavu veci a správneho právneho posúdenia. Dodala, že žalobkyňa žiadnym spôsobom v dovolaní argumentačne presvedčivo a dôkazne nesubstancovala, v čom ju súd druhej inštancie ohrozil svojím procesným postupom v takej miere, že došlo k znemožneniu či bráneniu priechodu jej procesných práv. Ani tvrdenie o odklone napadnutého rozhodnutia od zjednocovacej súdnej judikatúry v danej sporovej otázke nebolo dôvodným. Navrhla dovolanie žalobkyne zamietnuť. Záverom oznámila, že v konaní o dedičstve po nebohom F. I., vedenom notárkou A. A. D. pod sp. zn. 30 D 133/2011, Dnot. 25/2011, vyšla najavo existencia detí poručiteľa, a to K. I., nar. XX. A. XXXX a A. O. I., nar. XX. O. XXXX, a preto žalovaná stratila v danom spore vecnú legitímáciu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP),

skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu; dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (447 písm. f/ CSP).

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania kumulatívne z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12. Dovolateľka uplatňuje ako prvý dovolací dôvod z vady spočívajúcej v tom, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vadu vymedzila nezopakovaním dokazovania, nesprávnym vyhodnotením dôkazov a nepreskúmateľnosťou rozhodnutia.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. K námietke žalobkyne, že odvolací súd nevykonával ňou navrhnuté a dostupné dôkazy, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy civilného procesu dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany nebolo nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Ani po novej právnej úprave civilného sporového (mimosporového) konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP (viď viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

16. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

17. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

18. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozsudku, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie po zopakovaní dokazovania zmenil, rozsiahlo vysporiadal so všetkými podstatnými dôkazmi, dostatočne zhodnotil skutkový stav a vec právne odôvodnil. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovolaním napádaný rozsudok totiž, ako je už uvedené i vyššie, uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

19. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, najvyšší súd ho podľa § 477 písm. c/ CSP v tejto časti odmietol.

20. Vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov vysloveného v rozhodnutí 1 VCdo 1/2018, ktorým bol analogickým použitím zásady lex posterior derogat legi priori prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí 1 VCdo 2/2017, pristúpil najvyšší súd k

posúdeniu prípustnosti dovolania vyvodzovanej žalobkyňou z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a dospel k záveru, že aj v tejto časti ho je potrebné odmietnuť.

21. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá vymedzenie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Takáto argumentácia v dovolaní žalobkyne absentuje.

22. Žalobkyňa v dovolaní síce formálne označila za dovolací dôvod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, vychádzajúc z obsahu dovolania v skutočnosti vyčítala odvolaciemu súdu nesprávne zistenie skutkového stavu veci. Ak je v dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci odôvodnené tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú chybné, teda že skutkový stav, z ktorého vychádzal odvolací súd, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nie je z obsahového hľadiska splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP, a to jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi. Nesprávne či nedostatočné zistenie skutkového stavu ako dovolací dôvod CSP nepozná.

23. Pre dovolací dôvod upravený v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska označeného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

24. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ako dôvod prípustnosti dovolania sa „viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky“ - Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Nakladateľství C.H. BECK. Bratislava 2016, str. 1382.

25. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 158 2017, 4 Cdo 95 2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017). Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 113/2017 naostatok vychádza zo širšie chápaného obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ tak, že jeho súčasťou sú tiež právne závery vyjadrené v rozhodnutiach, ktoré boli v minulosti ako judikáty publikované v oficiálnych informačných médiách vydávaných vtedajšími inštitúciami stojacimi na vrchole sústavy všeobecných

súdov.

26. V predmetnej veci v súvislosti so záverom odvolacieho súdu, pre ktorý bola žaloba zamietnutá, t. j. že nebolo preukázané, že by W. S. bola dedičkou po poručiťovi F. I., t.j. že nebolo preukázané, že by žila s poručiťom F. I. v spoločnej domácnosti, dovolateľka v dovolaní (str. 7 až 11) výslovne uviedla, že z dôkazov vyplýva opak. Právnu otázku nevymedzila. To znamená, že namietala skutkové zistenia ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový záver, z ktorého vychádzal odvolací súd. Nesprávne zistenie skutkového stavu však, ako už bolo uvedené vyššie, nie je podľa CSP dovolacím dôvodom. Dovolací súd ani nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie vyvodzované žalobkyňou z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovanej na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.